

Foto © Jiří Janoušek

DALIBOR JANDA VELKÝ FLÁM

Jako zpívající autor patří Dalibor Janda k nejnápaditějším melodikům hlavního proudu naší scény populární hudby. Nazpíval více než sto padesát písní, přičemž jde až na pár výjimek výhradně o autorské nahrávky. Zatím vydal dvaadvacet alb (včetně kompilací), získal devět Zlatých a dvě Platinové desky. Z historického pohledu patří Dalibor Janda k našim komerčně vůbec nejúspěšnějším interpretům pop music, když si jeho alba opatřilo více než dva miliony diskofilů.

Zpěvák, skladatel a kytarista Dalibor Janda (narozen 21. března 1953, Drahotuše u Hranic na Moravě) je vyučený zámečník, ale v letech 1966 až 1969 absolvoval hudební kursy zpěvu a hry na kytaru v Hranicích, kde také začínal svou hudební dráhu s amatérskou skupinou Pacifik Souls.

V roce 1977 přesídlil Dalibor Janda do Prahy, kde o rok později založil amatérskou skupinu Prototyp, jejímž kapelníkem byl basový kytarista Pavel Petráš, svého času člen skupiny Olympic. S Prototypem první generace Dalibor Janda vystupoval převážně na tanečních zábavách, protože na víc vlastně tehdy kapela ani neměla. V roce 1981 pak Dalibor Janda zpíval v barech a nočních podnicích ve Spolkové republice Německo a ve Švýcarsku...

Vůbec první studiovou nahrávkou Dalibora Jandy byl duet s Evou Olmerovou

nazvaný Já mám naštěstí pár přátel, což byla převzatá skladba s českým textem Aidy Broumovské. V roce 1980 pak přišel premiérový sólový snímek, který vznikl v rozhlasovém studiu v Ústí nad Labem – Daliborovu vlastní melodii nazval autor textu Vladimír Poštulka *Divka z prázdné tramvaje*. Vzpomene si ještě někdo na melodicky silný refrén? *Lásko zmatená / stokrát ztracená / kde se skrýváš / kde tě mám / Víš, co znamenáš / z fresek na stěně tě znám...*

A tehdy došlo k zajímavé situaci. Zatímco duet s Evou Olmerovou natočil Janda

ještě pod svým původním rodným jménem Václav, Vladimír Poštulka v případě první sólové nahrávky navrhl, aby zpívající autor použil nějaké jiné křestní jméno. Že Neckář už je Václav, stejně jako Vašák, Václavové jsou také dirigenti Hybš a Zahradník... Protože byl však Václav Janda křtěný v kostele a jeho druhé jméno je Dalibor, nemusel pro nápad na nové křestní jméno chodit příliš daleko. Když potom představoval svou první sólovou nahrávku v tehdy populární televizní *Hitšarádě* Karla Šípa a Jaroslava Uhlíře, chtěl ji uvést pouze pod jménem

Dalibor. To mu však televizní vedení neschválilo. S tím, že každý přece musí mít jméno a příjmení. A od té doby tedy na hudební scéně vystupuje jako Dalibor Janda. A že tehdejší vrchnost navíc nebyla nijak nadšená z jeho „nakráplého“ hlasu, to je všeobecně známá věc.

Po několika rozhlasových nahrávkách přišel první supraphonský singl, na který Dalibor Janda za doprovodu skupiny Josefa Kolína nazpíval v roce 1983 písničku *Jahodový koktejl*, která znamenala jeho první velký hit. Bezprostředně poté začal

SU6527-2

Foto © Alan Pajer

Dalibor Janda v roce 1985

spolupracovat s basovým kytaristou a hráčem na klávesové nástroje Mílou Veleťou, který se stal kapelníkem skupiny, s klávesistou Jiřím Kahánkem a bubeníkem Václavem Kroupou, s nimiž sestavil svůj druhý Prototyp, tentokrát už profesionální. A u Supraphonu začaly v rychlém sledu vycházet další úspěšné singly: *Žít jako kaskadér / Hráli jsme kličkovanou* (1984), *Tak ti d' / Mini, Hurikán / Všechno na Mars, Pojď, dáme řeč / Ostrovy* (všechno 1985).

Bylo těžké se v té době prosadit? „Uřčitě,“ zamýšlí se Dalibor Janda. „*Ono ale prosadit se je těžké v každé době. Já měl ještě navíc smůlu v tom, že jsem přišel z Moravy do Prahy skoro v sedmadvaceti letech. Každý z hudební branže mi tehdy říkal, že jsem na to už příliš starý, abych se na zpívání vykašlal. Na tyhle „dobré rady“ jsem nakonec nedal a dneska jsem moc rád, že to dopadlo tak, jak to dopadlo.*“

Dalibor Janda se na scéně velice rychle etabloval a své čelné postavení pečtil častým koncertováním a současně vystupováním na největších soutěžních festivalech v zemi. Na autorské soutěži Bratislavské lyry roku 1985 vyzpíval Cenu kritiky pro svou melodii, kterou autor textu Jan Krůta nazval *Ostrovy*, ze stejného roku pochází také Zlatá Děčínská kotva, kterou v děčínském přírodním amfiteátru Bažantnice získal Dalibor Janda s písní *Pojď, dáme řeč*. Album se rodilo v roce 1985 ve studiu Mozarteum, včetně čtveřice již natočených písní. Dvě nahrávky vznikly pro televizní seriál *Bylo nás šest* – patří mezi ně melodie Ladislava Štáidla s textem Jana Krůty *Oheň,*

voda, vítr. Celé druhé album s názvem *Kde jsi?* bylo natočeno u Ladislava Štáidla v jeho studiu v Jevanech. A třetí studiové album nazvané *Deset prstů pro život* se natáčelo v novém, moderní techniku vybaveném studiu Hrncíře, které bylo tímto albem zkušebně otevřeno.

Strmý růst popularity Dalibora Janda ve druhé polovině osmdesátých let zrcadlilo jeho umístění ve čtenářské anketě popularity týdeníku Mladý svět, pro kterou někdejší redaktor listu – a posléze proslulý cimrnolog – Ladislav Smoljak vymyslel název *Zlatý slavík*. Za rok 1984 totiž obsadil Dalibor Janda v anketě 11. místo, o rok později už byl druhý a v letech 1986 – 1988 anketě triumfoval. Má tedy doma hned tři Zlaté slavíky – v roce 1986 zvítězil před Peterem Nagym a Karlem Gottem, které za sebou nechal také v roce 1987, v roce 1988 byl na druhém místě Michal David a na třetím skončil Petr Kotvald. Teprve v roce 1989 ho ze slavičího trůnu sesadil – a na druhé místo odsunul – historicky nejčastější vítěz této ankety Karel Gott. A aby těch cen nebylo málo, v letech 1986 a 1987 získal Dalibor Janda také dva *Diskoslavíky*, což byla trofej, kterou neúspěšnějším domácím interpretům v hudební nabídce diskotekových klubů udělovali tehdejší přední diskžokejové.

Dalibor Janda, který patří – stejně jako třeba Jiří Schelinger – do oné nepočetné kategorie domácích zpěváků s charakteristicky zabarveným hlasem, pro který se vžilo označení chraplák, k barvě svého hlasu dodává: „*S takovým hlasem jsem se narodil. Ale ozve se vlastně, jenom když zpívám. Když mluvím, mám hlas jako každý druhý. Neptiju alkohol a za celý život jsem nevykouřil ani jednu*

cigaretu. Svůj hlas nijak neřeším a prakticky se o něj nestarám. Taková hlasová barva ale má i své výhody – když jsem třeba trochu nastydělý, tak to není ani moc poznat. Když má ale člověk třeba chřipku, tak zpívat prostě nejde. To se pak koncert musí zrušit. Navíc už mi není třicet, abych si s hlasem nějak zbytečně zahrával...“

Zkraje roku 1990 vystupoval Dalibor Janda na nejstarším písňovém festivalu Evropy, v italských klimatických lázních Sanremo, na jevišti tamního divadla Aris-ton. Prestižní festival, který existuje od roku 1951, se má stále čile k světu a jeho organizátoři přišli bezprostředně po pádu berlínského zdi s nápadem představit na festivalovém gala večeru interprety ze zemí někdejšího východního bloku. A už tehdy, jako kdyby tušili, že dne federálního Československa se krátí, pozvali jednoho českého a jednoho slovenského interpreta. Vedle Dalibora Jandy se tak galakonzertu festivalu Sanremo '90 zúčastnil také Pavol Habera. Dalibor Janda interpretoval svou melodii *Jen ty samotná a já*, při jejímž expresivně italsky zpívaném refrénu publikum nadšeně aplaudovalo vestoje. O jeho tehdejšími hostování v Sanremu se v našich sdělovacích prostředcích ale vůbec neinformovalo, jako kdyby k němu ani nedošlo.

A pak na delší dobu Dalibor Janda z hudební scény prakticky zmizel. Jaký byl důvod? „*Způsobilo to hned několik věcí,*“ vysvětluje zpívající autor. „*Jednou z těch podstatných bylo, že jsem se stal Slavíkem před listopadem 1989. A to se tehdy neodpouštělo. Paradoxem přitom bylo, že stejní novináři, kteří o mně měsíc před revolucí psali jako o nesocialistickém zpěvákovi, hned po revoluci objevili, že jsem byl totalitní zpěvák. Ano, zpíval jsem*

v době, kdy tady jiný režim nebyl. Ve stejné době ale pekaři pekli, pokrývači pokrývali, obkladači obkládali a stavaři stavěli... Další chybou bylo, že jsem zcela neuváženě rozpustil kapelu a všichni jsme se zvrhli do podnikání. Založil jsem si malé české vydavatelství Hurikán a začal vydávat desky – a to nejen sobě. Považuji to za malé hrdinství, ale zatím jsme všechny potíže překonali a vydali už něco kolem stovky titulů.“

Dalibor Janda se ženil ve třiceti a s manželkou Jiřinou, která se pečlivě stará o chod hudební agentury a vydavatelství Hurikán, tedy žije pětadvacet let. Jejich prvorozený syn Dalibor v roce 2003 v jedenadvaceti letech tragicky zemřel, dcera Jiřina Anna Jandová (ročník 1988) úspěšně kráčí ve šlépějích svého otce. Komponuje, textuje, hraje na kytaru a zpívá. Často hostuje v programu skupiny Prototyp a chybět nebude ani na současném koncertním turné věnovaném Daliborovým půlkulatým pětadesátým narozeninám a nazvaném *Říká si Hurikán*. To startuje za přízní diváků a posluchačů 19. března 2018 ve velkém sále pražské Lucerny, o dva dny později se pokřtilo aktuální dvojčedéčko hitů nazvané *Velký flám Dalibora Jandy*. A pak už se muzikanti vydávají na cestu po českých, moravských a slezských hudebních štacích. V zájezdovém programu samozřejmě nemožno chybět vystoupení na Slovensku, kde se Dalibor Janda těší mimořádné oblibě.

Tak ať je tomu tak v obou kdysi společných republikách ještě hodně dlouho!

PhDr. Miloš Skalka, březen 2018

BARBORA POLÁKOVÁ ZE.MĚ

Vychází očekávané pokračování veleúspěšného debutu!

Dvě ceny Akademie populární hudby Anděl 2015 (v kategorii Objev a Píseň roku), Zlatá i Platinová deska Supraphonu, třikrát po sobě vyprodaná Malostranská beseda, dvakrát Lucerna Music Bar, jeden z neúspěšnějších českých klipů posledních let ke skladbě Nafrněná – to je ve zkratce eponymní debut Barbory Polákové, který se v době svého vydání na podzim 2015 zařadil mezi domácí hudební bestsellery.

Necelé tři roky poté přichází populární zpěvačka a herečka s očekávaným druhým studiovým albem, které předznamenal singl Po válce doprovázený originálně pojatým videoklipem, aktuálně nominovaným na

cenu Akademie populární hudby Anděl 2017. Novinka s mnohoznačným názvem ZE.MĚ vznikla stejně jako debut ve spolupráci s vyhledávaným producentem Janem P. Muchowem. A právě Muchow společně s Polákovou a jejím kapelníkem a klávesistou Davidem Hlaváčem jsou těmi, kdo mají zcela stěžejní podíl na finální podobě alba, jež patří mezi nejzásadnější tituly letošního jara. Oproti debutu nazpívala tentokrát celé album ve všech dvanácti písních sama Poláková s drobnou výpomocí sedmičlenného dětského sboru, který můžete slyšet mimo jiné v novém singlu Vono. Novinkou je rovněž využití smyčcového orchestru,

který u jednotlivých skladeb přispívá k působivé barvitosti a hloubce. Ostatně důmyslné a pestré aranže jsou společně s (oproti debutu) větší žánrovou otevřeností jedním z výrazných rozpoznávacích znaků nových písní.

Tím dalším je bezpochyby svěbytná poetika Barbory Polákové, která se vymyká všem kategoriím a na domácí scéně by jen stěží hledala konkurenci. Nečekaná spojení, hravost, ale i lehkost a civilní samozřejmost, s jakou dvojnásobná laureátka ceny Anděl glosuje svůj vlastní svět i dění kolem nás, jsou natolik originální a nakažlivé, že řada z nich má potenciál zlidovět podobně jako

hláška z Nafrněné „když se to prsim tě říká, se to prsim tě ví“. Album, které sama Poláková ve srovnání se svou prvotinou charakterizuje jako „konceptně ucelenější“, zaujme i grafickým zpracováním. Tentokrát je to sice bez překvapení, jakým byla minule skládací desénová lampička s texty, ale o to víc si tvůrci vyhráli se samotným coverartem. Jeho základem je obraz amerického kreslíře a ilustrátora Charlese Chaissona, který následně do konečné podoby zpracoval renomovaný grafik Pavel Fuksa. Pozornější fanoušci na obale najdou řadu odkazů na texty vybraných písní novinky.

SU63892

Supraphonline

„SEMAFOR... LÉTA 1989–2015“

V roce 2011 pod názvem „Semafor... léta šedesátá“ vydal Supraphon komplet 11CD, jenž zmapoval tvorbu Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra od vzniku legendárního divadla. Na něj navázal v roce 2012 další velký komplet, tentokrát 12CD, s příznačným názvem „Semafor... léta 70. a 80.“, který zachytil průřez dílem tvůrců divadla Semafor v letech normalizace. A na něj nyní Supraphon naváže třetím kompletem „Semafor... léta 1989 až 2015“, jenž zaznamenává písňovou tvorbu divadla Semafor v rozpětí posledních 26 let.

„V tak velkém časovém údobí samozřejmě není možné zachytit vše, proto se editor a dramaturg výběru Jan Kolář soustředil na písně, které považuje za zásadní pro jejich uměleckou hodnotu či pro půvab, charakterizující příslušnou inscenaci. Tento komplet obsahuje i jedno celistvé jevištní dílo – divadelní hru Lysistrata. Ta se trochu vymyká stylu divadla

Semafor, s typickými revue nebo hudebními komediemi. Několik komických výstupů navíc dokresluje poetiku tohoto divadla, tvořeného geniálním tvůrcem Jiřím Suchým, jeho mimořádně tvárnou a rovnocennou partnerkou Jitkou Molavcovou a souborem většinou mladých a nadaných herců, zpěváků a hudebníků,“ uvedla producentka všech tří semaforových

kompletů Naďa Dvorská, která k tomu ještě dodala: „CD jsou vložena do pošetek s reprodukcemi grafických listů Jiřího Suchého, a umocňují tak celkový dojem z činnosti člověka, přesahujícího svým dílem vše, co je v normálních lidských silách, čímž se navždy zapsal do dějin českého divadla.“

Výběr toho nejlepšího, co vzniklo za poslední čtvrt století v divadle Semafor v kompletu 11CD „Semafor... léta 1989 až 2015“, vyšel již na samém začátku března. Nahrávky jsou k dispozici i v digitálních formátech.

Komplet „Semafor... léta 1989 až 2015“ Obsahuje písně a výstupy z těchto 33 her: Výhybka / Hej rup, peklo nebude, ráj se vrací / Ach, ta láska nehezká / Nižní Novgorod / Koncert na rozloučenou / Kapitáne, kam s tou revue / Víkend s Krausovou / Mé srdce je Zimmer frei / Únos turecké houslistky / Pré / Noc v synagoze / Pokušení sv. Antonína / Lysistrata / Patero důvodů pro voo doo / Nikoho nezabije / Sukně smutnou jehlou spíchnutá / Jako když tiskne / Pension Rosamunda / Já jsem otec Bemle a já matka Žemle / Kytice /

Mam'zelle Nitouche / Laura a Oliver / Hodiny jdou pozpátku / Levandule / Kam se poděla Valerie? / Prsten pana Nibelunga / Rytíři z Blaníku a krasavice Lída / Uteklo to jako H₂O / Mizina cíhá / Slečinky a lupiči / Koncert o čtyřech kapitolách / Čochtanův divotvorný hrnec / Zlomené srdce lady Pamelý.

Zpívají a hovoří Jiří Suchý, Jitka Molavcová a dalších 55 herců a zpěváků divadla Semafor; hraje Orchestr divadla Semafor / Vybral a sestavil Jan Kolář

Tři obaly, tři příběhy titulních fotografií. Léta šedesátá symbolizují dva klobouky, slamák a buřinka, osamělé na otevřeném klavíru. Léta sedmdesátá a osmdesátá představují Jiřího Suchého, který svůj slamák nežně zkouší nasadit Jitce Molavcové. Nu a následující 26 let představuje již dvojici, v níž Jiří Suchý má na hlavě zpět svůj slamák girardi a Jitka Molavcová radostně nese Šlitrovu buřinku, jen dámsky ozdobenou květinami.

SKOUMAL & VODŇANSKÝ

ZAKÁZANÉ KONCERTY

Všechno je proměnlivé / Zakázané koncerty 1974–1981 – je album sestavené ze záznamů necenzurovaných písní jedinečné autorské dvojice Petr Skoumal & Jan Vodňanský, kterým Supraphon připomíná nedožitě osmdesáté narozeniny prvního jmenovaného. Devatenáct písní objevených v archivech zvukaře a sběratele Petra Benesche a Jana Vodňanského vychází vůbec poprvé v pátek 16. března.

„Od samého počátku v Činoherním klubu bylo koncertování dvojice Skoumal & Vodňanský jízdou na neosedlaném a navíc nenažraném tygrovi. Šířící se fámy předcházely zákazy, které přiváděly na každou reprízu do divadla i ty diváky, kteří se už nevešli a tak se tísnil na balkoně vestoje. Pokaždé se hrálo, jako by to bylo naposled. Po letech se mi přiznali moji blízcí přátelé, proč chodili až notoricky na každou reprízu S úsměvem idiota. Prý chtěli být u toho, až nás budou zatýkat přímo na scéně,“ vzpomíná v bookletu alba Jan Vodňanský na dobu, kdy dvojice čelila všudypřítomnému dozoru cenzury, která

Skoumala s Vodňanským nakonec vyhnala z pražských scén.

Výsledkem bylo kočování po mimo-pražských štacích, převážně po kolejích a studentských klubech. Tam totiž ještě provozovatelé o zákazu společného vystupování S & V nevěděli a ti zde byli vítáni natěšenými mladými lidmi v nabitých sálech. Tento stav trval až do normalizačně pokročilého roku 1981, kdy přišel nezvratně definitivní zákaz vystupování. „Po vystoupení v Olomouci nás přepadli dva místní funkcionáři. Sotva dozněl poslední přídavek, vtrhli do šatny jak tajfun a chovali se jako estébáci v akci. S neurvalým

řevem vyhnali mladé diváky, kteří si přišli pro autogram. S Petrem jsme na sebe jen mrkli s nevysloveným poznáním „Už jsou tady,“ vybavuje si Vodňanský.

Není asi nijak překvapivým faktem, že u valné většiny nahrávek nelze přesně určit místo nahrání ani jeho přesnou dataci. To ale nic nemění na skutečnosti, že písně, na nichž se kromě dua S & V podíleli také Lída Molínová, Přemysl Rut, klarinetista František Sojka, kytarista Jiří Šrajera a bubeník Vladimír Belatka, jsou – jak už to u díla Skoumala & Vodňanského bývá – ztělesněním geniálního smyslu pro vtíp, ironii a nonsens.

V případě tohoto alba může navíc posluchač prakticky bezprostředně zakusit, jak Skoumal s Vodňanským s bryskností sobě vlastní reagovali na diktát totalitní nesvobody, když roubovali další a další sloky k písním již cenzory schváleným. Všechno je proměnlivé je tak unikátním záznamem nesvobodné doby, v níž i přesto vznikaly svobodné nahrávky. Nahrávky, které přečkaly v skrytu tajných šuplíků a mohou sloužit nejen jako připomínka dob, snad již dávno minulých, ale i coby nadčasová vzpomínka na skvělého člověka a umělce Petra Skoumala (7. 3. 1938 až 28. 9. 2014).

SU6509-2

Supraphononline

TUGRIKI

Čtyři výrazné hudební osobnosti, čeština a slovenština, řízný rock i jímavá zádumčivost...

Tugrik – tohle zvláštní slovo jste možná mohli zaznamenat coby označení mongolské měny. Od nynějška si jej však v drobně pozměněném tvaru Tugriki dobře zapamatujte. Právě tak totiž zní jméno nové československé kapely složené ze samých výjimečných osobností. Čtveřici, kterou tvoří Dorota Barová (Tara Fuki či Aneta

Langerová), Luboslav Petruška (Chiki liki tu-a, Korben Dallas), Igor „Ozo“ Guttler a Lukáš Fila (oba Korben Dallas), tak bez jakýchkoli pochyb můžeme minimálně v rámci zdejší alternativní hudební scény označit za skutečnou superkapelu. Tento zbrusu nový úkaz mezi českými a slovenskými kapelami by tak rozhodně neměl chybět

v hledáčku milovníků sofistikované alternativy a zajímavých žánrových přesahů. V deseti skladbách, jež se vměstnaly na eponymní debutové album, Tugriki umně a s citem spojují světy řízného rocku i jímavé zádumčivosti, světy slovenštiny a češtiny, světy syrové civilní i citlivě osobní poetiky textů Lukáše Fily. To vše pak ještě umocňuje

všudypřítomný nadhled a smysl pro vtip, který je patrný i z netradičně pojatých klipů k prvním dvěma zveřejněným písním Sama a V kuchyni sestříhaných ze záběrů ze starých filmů.

Foto © Anna Gekrepten

SU6528-2

Supraphonline

TATIANA VILHELMOVÁ A VOJTĚCH DYK SE VYDÁVAJÍ NA SVATEBNÍ CESTU DO JILJÍ!

Pětatřicet let po Šafránkové s Abrahámem, kteří se na satební cestu do Jiljí vydali v televizním zpracování humorné novely plné lehké ironie a situačního humoru, se na ni chystají Vilhelmová s Dykem. Právě vydali překvapivý audio revival tohoto populárního díla, který potěší posluchače audioknih.

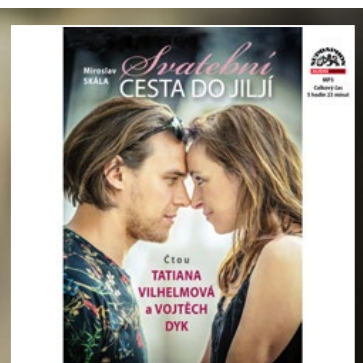
Tatiana Vilhelmová a Vojtěch Dyk ve studiu Beloud natočili audioknihu *Svatební cesta do Jiljí*. Jde o první zvukovou verzi humorného románu Miroslava Skály, podle kterého vznikl i legendární televizní film

s Libuší Šafránkovou a Josefem Abrahámem.

Skvělý text, vtipný příběh a jeho noví mimořádní interpreti, již s chutí, humorem a jemnou ironií vyprávějí historii předsvatební cesty přírodovědce a jeho milované

empatické dívky. Dvojice zdolává peřeje řeky, bouřku na horách i řadu dalších překážek, stojících jim v cestě do kostelíka v městečku Jiljí, kde se nakonec koná jejich sňatek.

Nahrávka nekrácené knihy *Svatební cesta do Jiljí* bude ve výsledku trvat více než pět hodin a vyjde u Supraphonu na CD mp3 i digitálně 16. března.

SU6451-2

Supraphonline

Foto © Vojtěch Vlk

AŽ ŽIJE MÁNIČKA! OSMIČKOVÉ NAROZENINY HURVÍNKOVY NEROZLUČNÉ KAMARÁDKY

Letos, kdy si připomínáme různá osmičková výročí, se dvou za sebou jdoucích osmiček dožívá i populární loutka z Divadla Spejbla a Hurvínka Mánička. K této příležitosti Supraphon vydává časosběrnou narozeninovou kompilaci. Posлуhači se seznámí se všemi holčiččinými interpretkami, poznají jednotlivé dobové a herecké přístupy, uslyší všechny interpretky, které o hrdinku v historii divadla pečovaly, a na své si přijdou i sběratelé archivních unikátů.

Foto © Martin Kubica

Foto © Martin Kubica

CD *Až žije Mánička!* postupuje chronologicky od úplných začátků do žhavé současnosti. Úvodní snímek z roku 1930 je zároveň prvním dialogem, kterým se Mánička v podání Anny Kreuzmannové divákům v dubnu téhož roku představila ve hře Hurvínkova jarní revue. V následujících záznamech se ke slovu dostává druhá herečka Božena Weleková. Nahrávky pocházejí z 50. let.

Nejvíce je na albu *Až žije Mánička!* zastoupeno umění Heleny Štáchové. Je to pochopitelné, vždyť Helena Štáchová prožila s loutkou na jevišti půl století a sestava CD reaguje i na její herecký vývoj. Protože se jedná o Mániččinu oslavu, nemůže samozřejmě chybět ani příslušný příběh. Narozeniny zachycuje nahrávka z roku 1969, v níž se ještě částečně ozývá předchozí éra

Boženy Welekové. Jak se interpretační pojetí Máničky dále proměňovalo, si můžete poslechnout v dalších snímcích ze 70. let – dodejme, že v tomto období si Máničku na starost vzala Bábinka, na kterou kompilace rovněž pamatuje.

Album *Až žije Mánička!* není však jen přehledem archivních snímků. Poprvé se v oblasti nahrávek mluveného slova

představí se svou svěřenkyň Marie Šimková, a to ve zbrusu nové scénce Okouzlení operou.

Mániččiny osmdesáté osmé narozeniny Supraphon oslaví albem *Až žije Mánička!*, které vychází na CD, ale i v digitálních formátech již 16. března 2018.

Supraphonline

Foto © Lukáš Kaderáček

SÚ6467-2

Marie Šimková a Ondřej Láznovský

Foto © Lucie Robinson

Jiří Korn

SU6511-2

Supraphononline

VELKÁ KOLEKCE HITŮ Z ČESKÝCH MUZIKÁLŮ

Vychází Dvojalbum České muzikály – To nejlepší, které obsahuje čtyřicet písní z legendárních představení i z novinek posledních sezón (Angelika, Carmen, Čas růží, Dracula, Fantom opery, Hamlet, Jesus Christ Superstar, Noc na Karlštejně, Tři mušketýři, Rebelové, Kleopatra, Pomáda...). V nahrávkách zpívají Karel Gott, Lucie Bílá, Monika Absolonová, Kamila Nývltová,

Helena Vondráčková, Daniel Hůlka, Josef Vojtek, Petr Kolář, Roman Vojtek, Leona Machálková a další muzikálové hvězdy. Připomínáme skladatele Karla Svobodu, Janka Ledeckého, Ondřeje Soukupa nebo Michala Davida.

Muzikály jsou v naší zemi velkým fenoménem dlouhá léta a muzikálové publikum je u nás velmi početné. Všem příznivcům

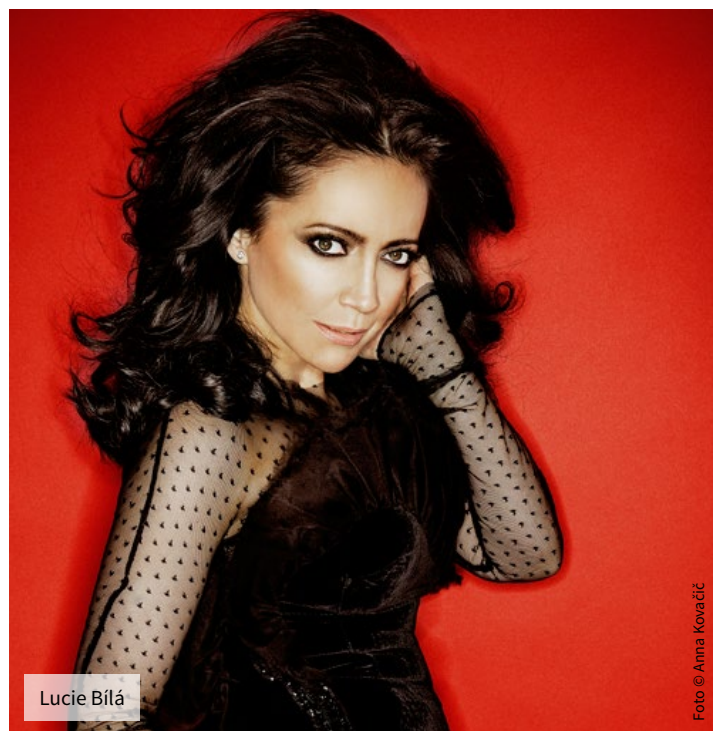
žánru je určen výběr České muzikály – To nejlepší. Kompilace obsahuje nejen písně z našich původních muzikálů, ale také z úspěšných českých verzí muzikálů světových a se skvělými domácími interprety. Víme, že českým specifíkem je poměrně hojná účast špičkových interpretů populární hudby na muzikálových pódii a hostování řady zpěváků, kteří mají paralelní koncertní

a nahrávací kariéry. Vedle „muzikálových zpěváků na plný úvazek“ tak účinkují na jevištích divadel třeba Helena Vondráčková, Josef Vojtek nebo Lucie Bílá. Jejich interpretace dává světovému muzikálovému repertoáru velkou míru originality. Proto lze tak trochu za naše „české“ považovat i díla zahraničních autorů interpretovaná hvězdami naší hudební scény.

Leona Machálková

Foto © Iva Haj

Lucie Bílá

Foto © Anna Kovačič

COUNTRY GOLD 60. & 70 LET

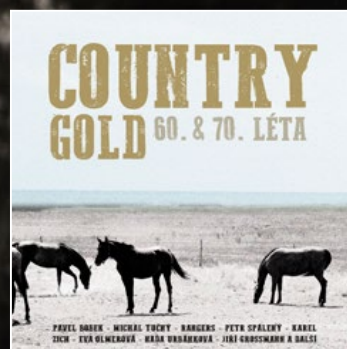
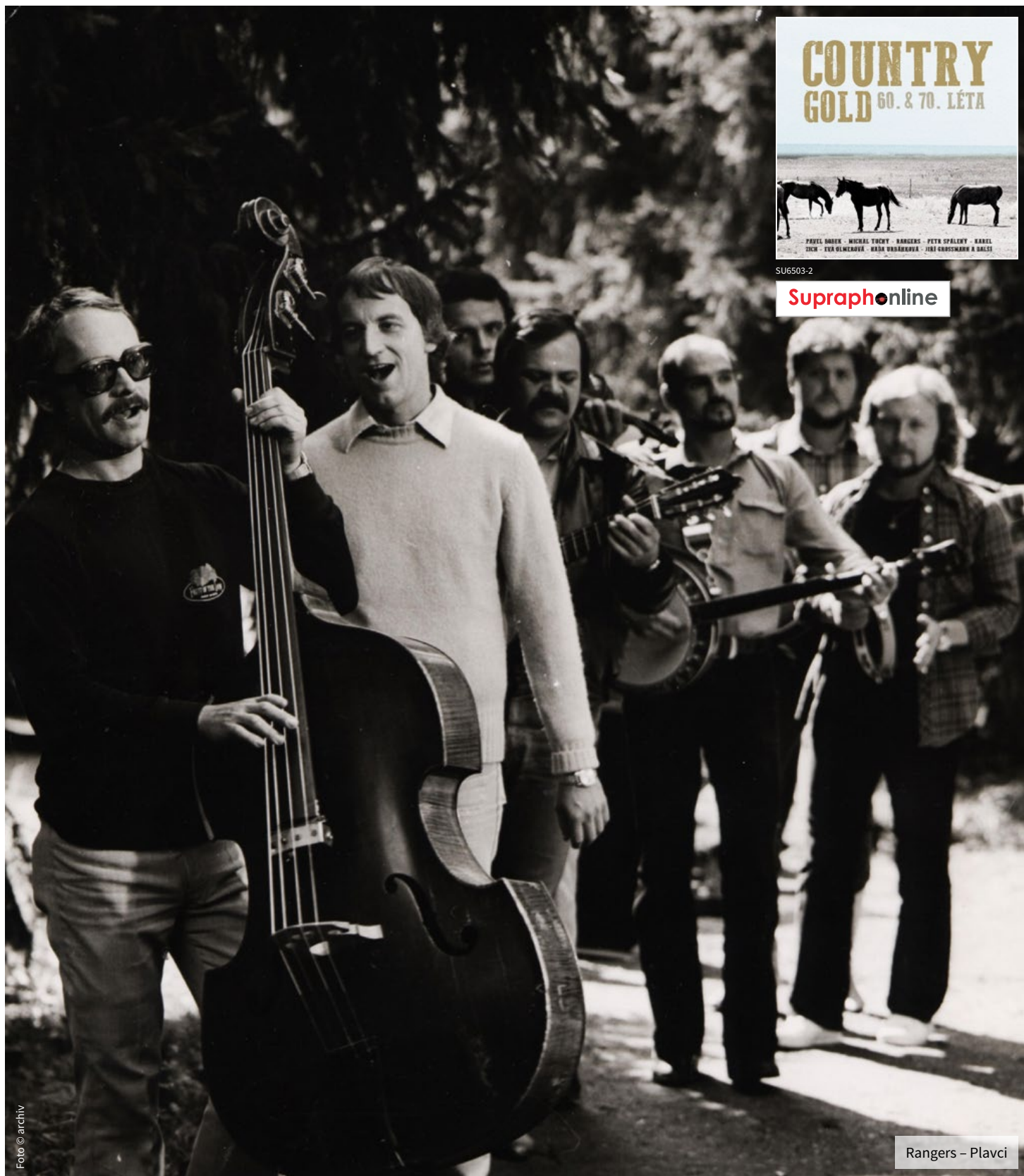
To nejlepší z české country & westernové muziky

Jsou desítky podobných kompilací, ale jen tohle je opravdové Country Gold! Legendární odborník na tento populární žánr, textař a konferenciér Mirek Černý, sestavil nový výběr písniček tak, že každá voní kvalitou a zvoní úspěchem. Těsně po jeho jubilejní životní osmdesátce a kulaté československé country padesátce se ohlédl za první

kapitolou domácí podoby původně americké muziky. Ta u nás ovšem snadno navázala na trampskou tradici, oblibu filmových westernů a také uvolnění v šedesátých letech, kdy jsme konečně dostali šanci poslouchat i následovat světovou hudební vlnu. Celkem 49 nahrávek představuje skutečně zlaté nuggety z období countryové horečky

šedesátých a sedmdesátých let. Od roku 1967 oficiálně zaznamenávané a vydávané songy se staly součástí tehdejší stylově pestrobarevné mozaiky, ale také základem pro příští rozvoj celého žánru. Song za songem je to přehlídka výtečných zpěváků, významných textů a postupně profesionálních kapel, jejichž vliv na několik posluchačských

generací je nepochybný a trvalý. Pavel Bobek, Michal Tučný, Jiří Grossmann, Naďa Urbánková, Eva Olmerová, Ladislav Vodička, Mirek Hoffmann, Karel Kahovec, Rangers, Mustangové, nebo KTO, to je jen část těch, kteří vám na této 2CD kompilaci dokonale představí stále velmi populární styl.

SU6503-2

Supraphononline

Rangers – Plavci

DAGMAR PECKOVÁ

PÍSEŇ O ZEMI GUSTAVA MAHLERA JAKO SPLNĚNÝ SEN

Mezzosopranistka Dagmar Pecková je již od samého počátku své mezinárodní dráhy organicky spjata s dílem Gustava Mahlera, jak mimo jiné dokládají vysoce ceněné nahrávky s Jiřím Bělohlávkem a jeho PKF – Prague Philharmonia, které nahrála v Supraphonu koncem devadesátých let. Pecková se pro umocnění intimity *Písně o zemi* rozhodla natočit Schoenbergovu komorní úpravu. Touto nahrávkou si plní sen a doplňuje tak symbolicky poslední chybějící kámen do své mahlerovské diskografie.

V krátkém rozhovoru Pecková přemítá o své interpretační pouti k tomuto jedinečnému dílu i o motivech důležitých pro vznik nové nahrávky, kterou realizovala v Praze ve spolupráci s tenoristou Richardem Samkem a Schoenberg Chamber Orchestra vedeným dirigentem Petrem Altrichtem. Mezi řádky naleznete i odpověď, proč pro obálku bookletu CD zvolila reprodukci obrazy Dominika Mareše *Duše mrtvých matek*.

Dagmar, co vás vedlo k realizaci nahrávky *Písně o zemi*?

Poprvé jsem *Píseň o zemi*, dílo plné smutku a smířlivého odchodu z tohoto světa, interpretovala, když mi umírala matka. Bylo to s Českou filharmonií a dirigentem Jiřím Bělohlávkem... zřejmě jenom svým tehdejším rozpoložením jsem byla schopna pochopit a pojmut myšlenky skrývající se ve zpívaném textu. Poprvé se mi na koncertním pódiu podařilo být médiem mezi skladatelem a posluchačem. A zcela jistě mě toto oduševnělé dílo pomohlo lépe pochopit odchod nejbližšího člověka do „věčného modrého světla dále“. Navěky... navěky...

Následně jsem se s *Písní o zemi* rozletěla do světa. Zpívala jsem ji například v Paříži pod taktovkou Charlese Dutoita, nebo s Clevelandským orchestrem pod vedením Christopa von Dohnányiho. Nepřetržitě celých patnáct let jsem měla možnost se o věčný smutek, obsažený v tomto díle, dělit s publikem ve všech světových končinách.

Vím, že již existují skvělé nahrávky, třeba s Christou Ludwig a Herbertem von Karajanem, ale ani to mě neodradilo od úmyslu vtisknout pečť své duše do tohoto díla a splnit si tím svůj dávný sen.

Čeho si na Schoenbergově komorní úpravě ceníte?

Poprvé jsem se se Schoenbergovou verzí setkala na pódiu londýnské Wigmore Hall. Mám dojem, že dává větší prostor komornímu vyjádření hlasu. Nejtišší místa mohu zpívat skutečně tak, jak je cítím, aniž bych ohrozila slyšitelnost, nebo musela zpívat jakkoliv pod tlakem... i když: komorní verzi hrají prvotřídní sólisté a ne vždy je to o tom, čím méně hráčů v orchestru, tím menší je zvuk. To by byla mýlka.

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc a Miloš Skalka / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/